

УКРАЇНА > СВІТ > КУЛЬТУРА > СУСПІЛЬСТВО > ЗДОРОВ'Я > СПОРТ > ШОУ-БІЗНЕС > ГОРОСКОП >

ОСТАННІ НОВИНИ

17:41 Ізвільний час: астрологи визначили найщасливіші дні тижня 15 — 21 червня для кожного знака зодіаку

17:28 Франські чиновники заявили, що мряно утуда вперше за 47 років «прямо виключива новуру до Ірану»

17:06 Банани залиштимуться свіжими тижнями: фермерка розкрила простий секрет

16:48 Кабачкової чебуреки: смачно, просто та з користю

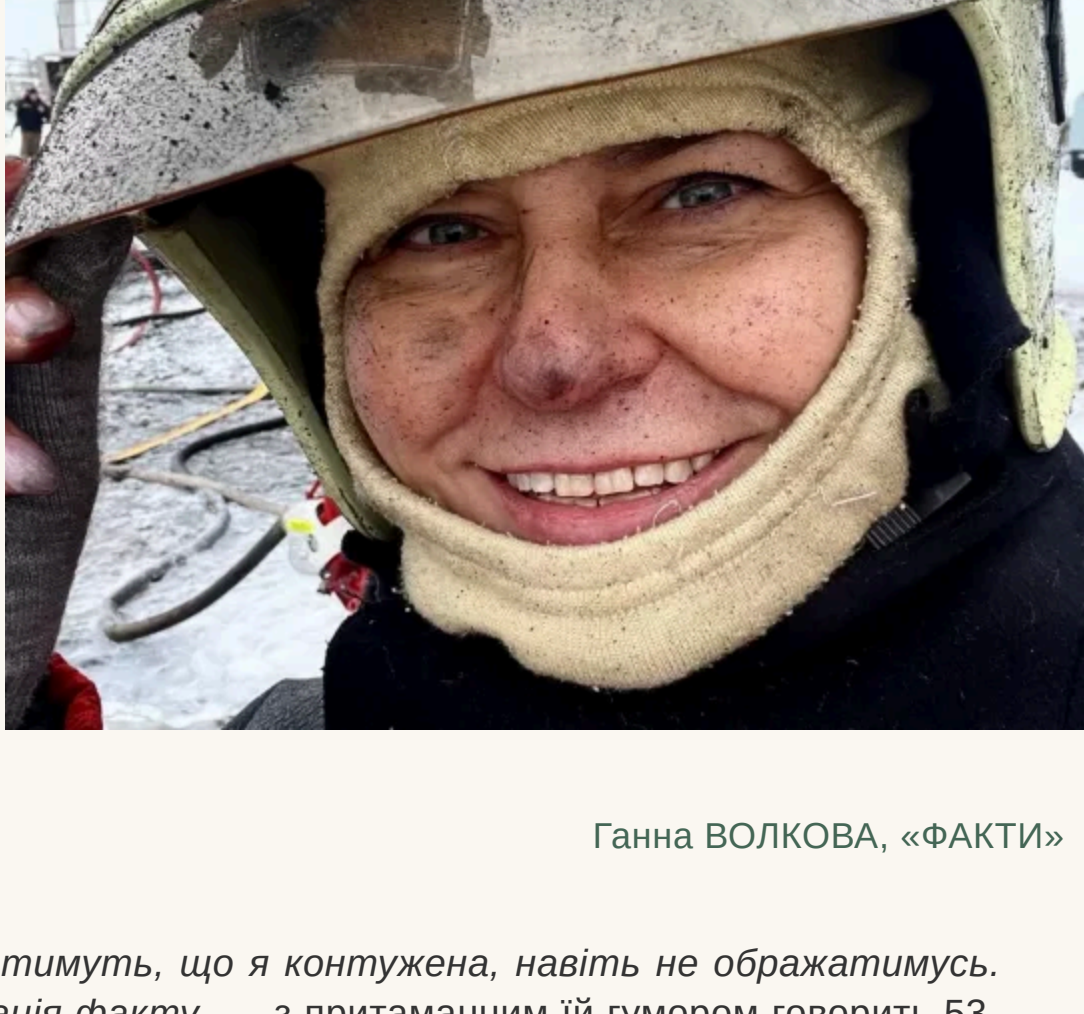
16:21 Українці стали частіше купувати нерухомість преміумкласу

16:08 «З першого жовтв»: який нашіз не маю можливість рідувати вас новими піснями: переможець «Х-Фактора» пішов служити у ЗСУ

15:25 Німецьина бачить шпанс

«Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь»: речниця полтавських рятувальників дивом вижила під обстрілом «Іскандерів»

12:24 — 12 травня 2026

Ганна ВОЛКОВА, «ФАКТИ»

— *Тепер, якщо казатимуть, що я контужена, навіть не ображатимусь. Бо це вже констатація факту.* — з приганиним їй тумором говорить 53-рочна речниця Головного управління ДСНС у Полтавській області, полковник служби цивільного захисту Світлана Рибалко.

Ми розмовляємо з нею на третій день після того, як «швидка» вивезла її з пекла. В якій вона могла залишитись. Тільки завдяки багатому досвідченню Світлана та її два колеги, перебуваючи в салоні машини під градом металевих шрапнелі, що летіла з «Іскандера», не отримали важкі поранення. Хоча один з уламків, пробивши лобове скло службового «Санійона», шовив підголівник пасажирського сидіння й застряг у задньому, на якому перебував її молодий підлеглий Денис Пінчук.

Згадуючи ті страшні події **ночі 5 травня**, коли росіяни завдали подвійного удару по газооперіоному підприємству в Полтавському районі, в результаті загинули два рятувальники й два працівники гаузі, Світлана час від часу хапается за голову. *«Так тисне середина, що, здається, ось-ось щось там розірветься. Це наслідки контузії»*, — пояснює, перевівши дих.

Але, щоб одужати, лікарі радять проговорювати пережите, і моя співрозмовниця дослухається до цих порад.

«Вважаю, нас урятувала професійна погоня за вдалими кадрами»

— *Тієї ночі якраз було моє чергування.* — продовжує Петрівна — так з повагою її вже давно називають полтавські рятувальники. — *Наприкінці дня ми з працівниками пресслужби завжди визначаємо, хто в разі чого виждже на місце надзвичайної події, пов'язаної з російськими обстрілами. Я, як керівниця, що взаємодіє з різними службами, вижджаю щоразу, а якщо перебуваю самі на чергуванні, то до мене злізуть придуться.* Таких чимом істраховуємо одне одного: *спостерігаємо за тим, що відбувається в небі, робимо знімки з різних ракурсів. Того ввєра зателефонував двадцятиштрирчичний інспектор Денис Пінчук і сказав, що «складе мені компанію».*

Нагороду Світлані Рибалко вручає міністр МВС Ігор Клименко

Прислунає Світлана після півночі від тривожного дзвінка: *«У нас приїли. Влучання в об'єкт критичної інфраструктури».*

Процес виїзду пресслужби в таких випадках відпрацьований до автоматизму: екіпування за всіма вимогами, в тому числі бронезжилет, фотоапаратура й бодікамера на шоломі у керівниця.

— *Я мій перший виїзд за довіра роки служби в ДСНС, коли я повернулася всього з десятком кадрів й одним відео,* — продовжує Світлана Рибалко. — *Зазвичай я роблю не менше тисячі кадрів, з яких для ЗМІ вибираємо кілька кращих. Вважаю, саме ця професійна погоня за вдалими кадрами нас і врятувала.*

Невдовзі після відбою повторної тривоги пожежники, які чекали цього сигналу на відстані від об'єкта влучання, почали налаштовувати систему гасіння. У ліквідації наслідків прильоту було задіяно близько сотні рятувальників.

— *Це була не найскладніша пожежа,* — говорить Світлана. — *Зазвичай засіння газовой установкн займає небагато часу: у рятувальників вироблені й відпрацьовані до автоматизму алгоритми дії із застосуванням сучасної техніки, в тому числі роботів. А на Полтавщині працюють, мабуть, найкращі фахівці в усій Україні, бо тут досить розвинений нафтогазовий промислев, у який цілється ворог. Між іншим, росіяни не гасять вогонь на нафтобазах, вони ЗСУ останнім часом методично знищують. Вони їх просто відскакують від інших установок, щоб вони самі вигорали, тому пожежі там тривають довог.*

...На першій локації, куди заїхали працівники пресслужби, вогонь був незначний, бо газ встигли перекрити, й на ній залишили незначну кількість рятувальників.

— Я зрозуміла, що потрібної мені картинки тут наразі не вдається зробити, — розповідає Світлана. — *А на другій локації, деь, на відстані кілометра, горіла цистерна, і там було більше роботи в пожежні. Тому, щоб не пропустити нічого важливого, приймаю рішення їхати туди.*

Проти такого рішення керівниця пресслужби було все. Водій Богдан Ткаленко не міг одразу об'їхати пожежні автоцистерни на тісній території заводу. Та й пожежні не встигли виставити над розкладеними рукавами місточки для проїзду автомобілів. До того ж прямо перед «Санійоном» лежали кілька металевих уламків, вочевидь, від «шахедів», які атакували підприємство, і вони могли порізати шини.

Світлана швидко відминула уламки й попросила водія якомога швидше вивести їх з Денсом на іншу локацію, щоб не гаяти час. Зрештою, рушили: по газону, по незахисних рукавних лініях під водянним тиском.

Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області Михайло Дубовий також переїхав на іншу локацію. Однак водій автівки з працівниками пресслужби не встиг за ним і заїхав у тупик, ткнувшись в куту металобрухту. Та купа й невелика затримка в часі на території підприємства зіграла їм на руку. На жаль, Михайло отримав поранення, й лікарі видалили йому селезінку — він потрапив у епіцентр вибуху балістичної ракети, яку росіяни підступно й прицільно запустили по рятувальників.

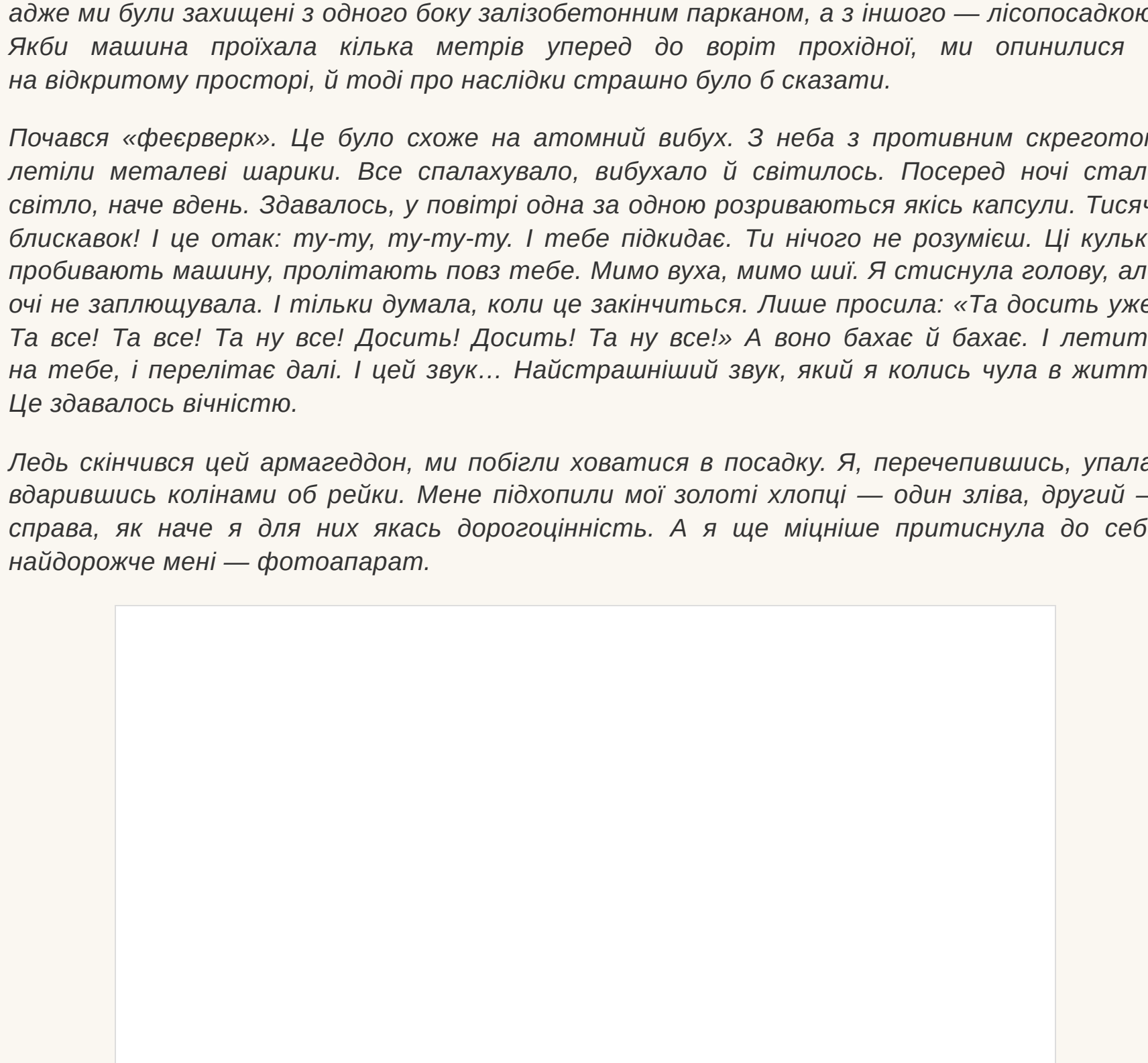
Начальник загону з обслуговування нафтогазового комплексу та ліквідації нафтогазових фонтанів Головного управління ДСНС України в Полтавській області ДСНС Михайло Дубовий

«Над нами розкрилися ворота пекла»

— *Ми на великій швидкості проїхали по дорозі метрів п'ятсот — це якяксь секунди — як почули по радіо сигнал: «Загроза балістики»,* — продовжує Світлана Рибалко. — *Водій швидко розвернувся, щоб сховатися в укритті на території підприємства, і ми потрапили в... пекло. Я не чула ніякого звуку, але було таке враження, наче розкрилися ворота пекла. Це так було дивно! Мені важко описати свої відчуття. Слух різав такий непримний металевий скрегіт, дуже страшний, схожий на нелюдський, низький гортанний голос. Він ціло зорю, і звітми поспітались іскри. Водії різко заваглювали. Це також нас врятувало, адже ми були захищені з одного боку залізобетонним парканом, а з іншого — лісопосадкою. Якби машина проїхала кілька метрів уперед до воріт прохідної, ми опинилися б на відкритому просторі, й події про наслідки страшно було б сказати.*

Почався «ферверк». Це було схоже на атомний вибух. З неба з металевим скреготом летіли металеві шарики. Все спалахувало, вибухало й світилось. Посеред ночі стало світло, наче день. Здавалось, у повітрі одна за одною розриваються яскраві кульки. Тисячі блискавок! І це отак: ту-ту, ту-ту-ту. І тебе підкаже. Ти нічого не розуміси. Ці кульки пробивають машину, пролітають повз тебе. Мимо вуха, мимо шії. Я стиснула голову, але очі не заплющувала. І тільки думала, коли це закінчиться. Лише просила: «Та досить уже! Та все! Та все! Та ну все! Досить! Досить! Та ну все!» А вона билах і бахах. І летить на тебе, і перелетає далі. І цей звук... Найстрашніший звук, який я колись чула в житті. Це здавалось вічністю.

Ледь скінчився цей армагеддон, ми побігли ховатися в посадку. Я, перечепившись, упала, вдарившись колінами об рейки. Мене підхопили мої золоті хлопці — один зліва, другий — справа, як наче я для них якась дорожчність. А я це міцніше притиснула до себе наддорожче мені — фотоапарат.

Посадка була дуже щільна. Я не могла ніде пролізти, падаючи раз за разом. Коли ж ми вже опинилися серед тих заросів, мене пробіла думка: рятувальники не встигли відійти, можуть бути травмовані й загинілі, зараз почнется евакуація, а наша машина, що лишилася посеред дороги, застопорить рух. Мусили повертатися назад. Автівки нашої вже, на жаль, нема. Вона навіть не завелася, бо з неї витекло все масло. Капот виявився пробитим вогнем під пасажирським сидінням й вона лишилася у розбитій машині. Можливо, над об'єктом висів розвідувальний дрон і коригував удари...

Я підняла голову й дивилася в небо. Воно розривалося на частини. Було два ракетні удари, по обох локаціях. Контрольні. Щоб добути тих, хто не встиг відійти, сховатися. Було дуже дивно, але вже не так страшно. Просто це вже була звична мені балістика. Між ударами миною всього кілька хвилин. Другий приліт ракет потрапив на мою бодікамеру. Якби ми не повернулися з лісопосадки, то цього, колись саме нас контузують — чи події, коли у нас летіла шрапнель, чи в момент прильоту звичайної балістичної ракети.

Повторний удар прийшовся в куту металолому, на який ми наткнулись при виїзді, менше у ста метрах від нас. І якби не паркан, нас накрило б тим металом.

«Руки-ноги цілі. Працюємо далі»

Зрештою, Світлана та її двоє колег-чоловіків добили на першу локацію й одразу ж включилися у пошуки тих, хто міг постражди в зоні ураження.

— У заводське сховище стягували поранених, — пригадує Світлана Рибалко. — *Одному з наших рятувальників уламок прилетів у пах. Але все обійшлося малою кров'ю — він не завдав крупної артерії.*

Було заведено, що заступнику начальника управління Володимру Гришанину, який керував гасінням пожежі, було зле. Як виявилось, він знаходився найближче до епіцентру вибуху й отримав контузюю — око опухло, він став погано чути. «Десь наші там, вони можуть бути поранені, їх треба знайти. Нема Ігоря Боканя», — сказав, побачивши мене. «Демо разом шукайте» — я не вагалася. Денис Пінчук сказав, що мене не залишити, але я не мала морального права брати його в небезпечну зону. Тому він, як і Богдан, зайнявся допомогою пораненим. Іх треба було перенести, накладати пов'язки...

...Нічого страшнішого, мабуть, у мою в житті після того вибуху балістичної ракети зі шрапнеллю не було. Мертвий, розбитий завод, на якому шукаси людей, з якими працювала десяткі років. І не знаси, чи знайдеш живими...

Я набрала з телефону Боканя, він відгукується. Але не встиг відповісти на запитання, де перебував, як зв'язок обірвався.

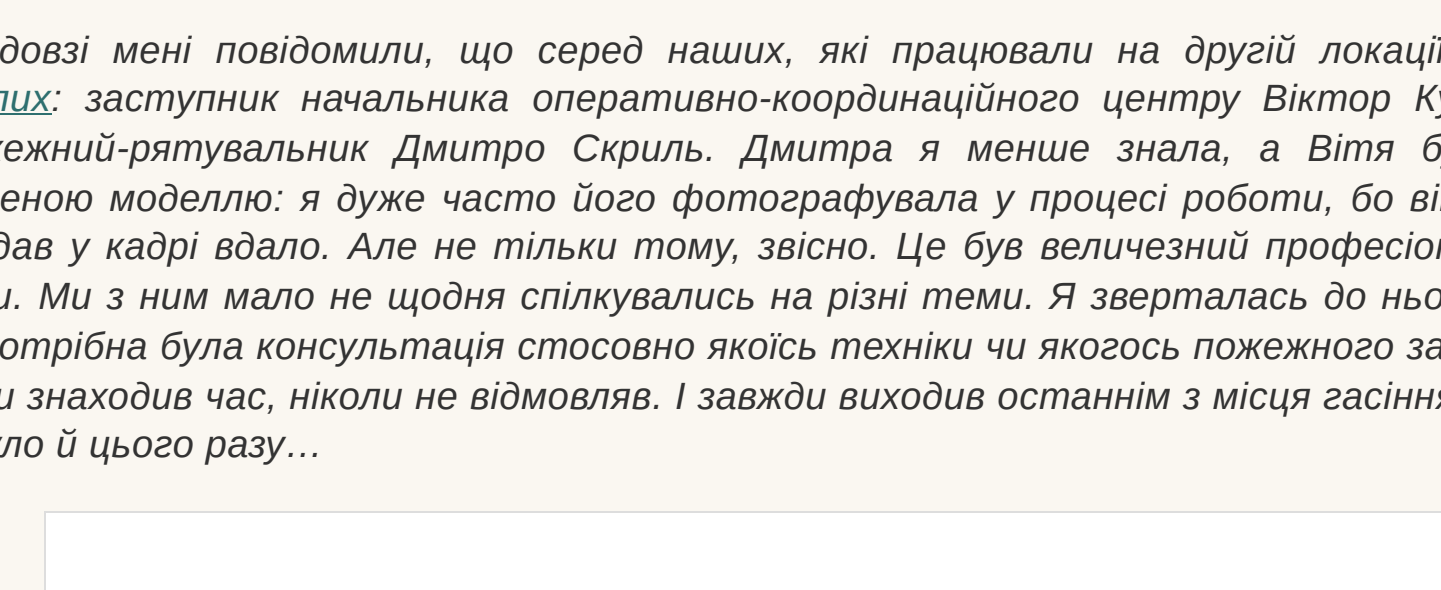
Ми з Гришанином почали кричати, у мене аж голосові зв'язки збоїлили: «Ігор, Ігор! Хіло тут ще є швид?» Прислухались, але нам нікого не відповіло. Так боялись, що бєсь хтось нежить і спікає кров'ю, а ми його не можемо відшукати. Про те, що по нас можуть запустити ще одну ракету, навіть не думали.

Акуратно пронесли всю територію, проте нікого не виявили. На частя, нашого Ігоря знайшли раніше інші люди й евакуували.

То був щораз, зовсім. Гришанин погано чує, а у мене в голові гудє. Двоє контужених намагались когось врятувати. Пізнали мене з себе сміялись, а тоді було не до сміху.

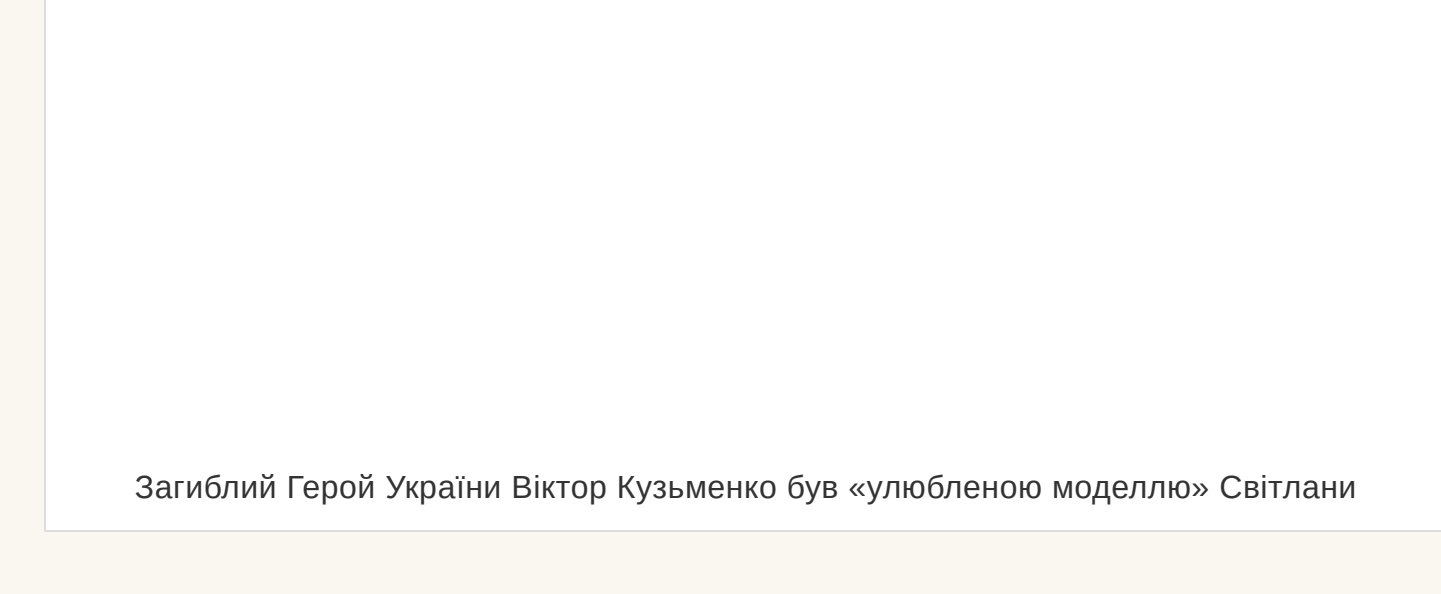
Повернувшись до бомбосховища, де лежали поранені, я попросила води. Починаю пити й відчуваю, що мені став погано: здулило, закутилась голова. Не розуміла, що зі мною відбувається. Думала, може перенерувала.

А невдовзі мені повідомили, що серед наших, які працювали на другій локації, є двоє задовбів: заступник начальника оперативно-координаційного центру Віктор Кузьменко й пожежний-рятувальник Дмитро Скрип. Дмитра я менше знала, а Вітя був носю улюбленою мобілею: я дуже часто його фотографувала у процесі роботи, бо він завжди виглядав у кадрі вдало. Але не тільки тому, звісно. Це був величезний професіонал своєї справи. Мні з ним мало не щодня спілкувались на різні теми. Я зверталася до нього, якщо мені потрібна була консультація стосовно якоїсь техніки чи якогось пожежного засобу. Він завжди знаходив час, ніколи не відмовляв. І завжди виходив останнім з місця гасіння пожежі. Так було й цього разу...

Минулого року, на День рятівника, 17 вересня ми разом отримали державні нагороди. Президент вручив йому Золоту зірку Героя України, а мені — орден княгині Ольги III ступеня.

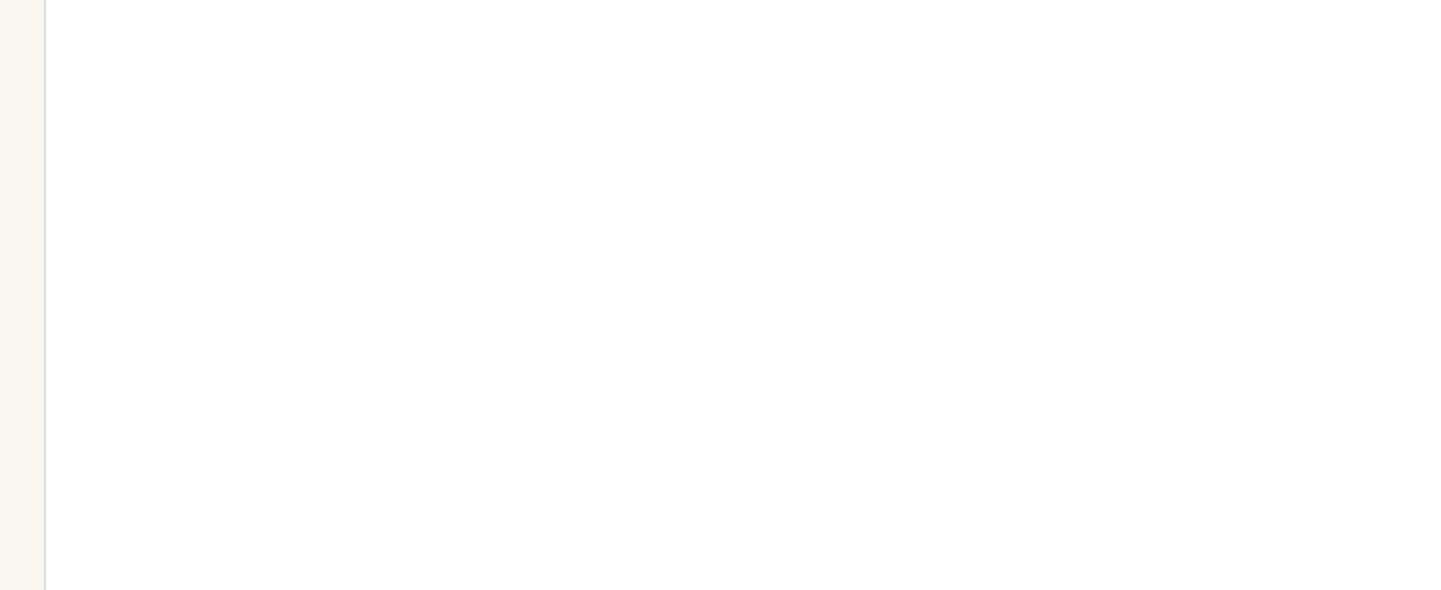
Я розрідкалась. Виплакавшись, погодилася їхати з медиками в лікарню. По-перше, мій понижений тиск склавну до високих позначок, яких ніколи в житті не було, а, по-друге, мене всю трясло й вивертало. Хоча на адреналіні не вагалася, що потребує лікарської допомоги, бо ж руки-ноги цілі, поранення немає. Збиралась далі працювати на місці прильотів.

У лікарні, куди ми поїхали рятувальників зі складними мінно-вибуховими пораненнями й переломами, Світлана Петрівна, звісно, довог не затрималась. Отримавши першу медичну допомогу, вона... попросилася на роботу. Бо треба було отримати інформацію про подію. Денис повідомив, що сфотграфувавав закривлену каску й вилучену рацію загиблого Віктора Кузьменка, якому осколок влучив у шию.

— Я сказала неправду, що за мене нібито прийшли співробітники, й лікарі мене відпустили, — усміхалась. — *Вийшла на повір'я, викликала таксі. Стою така в уніформі, у заплених берцях, із закіптованою каскою. Таксист здивувався: «Вам куди?» — питає. «На роботу!» — відповідаю. — Але я трохи брудна. Вибачайте».*

Р. С. 9 травня міністр МВД України Ігор Клименко особисто вручив Світлані Рибалко заохочувальну відзнаку — нагрудний знак «За відзнаку в службі». Разом з нею такі ж нагородні знаки «За відвагу в службі» отримали ще 22 полтавські рятувальники.

Раніше «ФАКТИ» писали про те, що світлина зроблена на Полтавщині увійшла до найкращих фото 2025 року за версією міжнародного науково-популярного часопису National Geographic.

Фото надані Світланною Рибалко

Читайте нас на Facebook

1930

◀ До змісту розділу

Поділитися пошуком? Вибрати й та натиснути CTRL+Enter

Друкована версія | Лист редакторів | Покскажитися

Поділитися | Поділитися | Твітнути

ЗАРАЗ ЧИТАЮТЬ

Подорож — відкрити розмову. Козиром — шанс на примирення: пороків на 14 червня	Мова не тримає в серці: ірива Білик отримала освічення	Образний рішення чемпіона світу відравав у найбільш важкій боєвій формі Мадіни (фото, відео)	Образний рішення: Сергій пропосит на 15 — 21 червня
--	--	--	---

Новини партнерів

Мапа сайту					
<ul style="list-style-type: none"> Новини Україна Політика Госпа Діло	<ul style="list-style-type: none"> Світ Культура Спорт Бізнес Релігій	<ul style="list-style-type: none"> Світ Культура Шоу-бізнес Фірма дня Суспільство Стиль життя	<ul style="list-style-type: none"> Книга рецептів Люди та звіри Життя в спорті 25 років поточку	<ul style="list-style-type: none"> Історія суспільності Наука та технології Біос: слово в слово Зачитайте у факти	<ul style="list-style-type: none"> Іменинники для Героскоп Біос: запит Фотографії Погода

Розкрито: Погода, політика | Контент: 1 | Гострівант: 1 | Світануть: 1 | Правила користування сайтом baby.ua

© 1997–2026 «ФАКТИ та КОМЕНТАРИ»

Усі права на матеріали сайту охороняються у відповідності до законодавства України.

